

TENTOONSTELLING IN DE RIJKSACADEMIE.

In de behagelijke en uitstekend verlichte expositiezaal van het, met veel vernuft en smaak, totaal gemetamorfoseerde Rijksacademiegebouw is ongeveer een 120-tal werken, hoofdzakelijk schilderijen en teekeningen, van oud-leerlingen uit de periode van 1870 tot 1900 opgehangen. Dat de schilderkunst en ook, in engeren zin, de wel aldus genaamde „schilderij-kunst” aan deze instelling in de nieuwe fase, welke zij met haar nieuwen, breed aangelegden en voor het onderwijs zooveel belovenden hoogleeraar-directeur is ingetreden, geenszins in de verdrukking is gekomen, zooals door sommigen voorbarig was gevreesd, — dit wordt wel ten volle bewezen door de liefde en het inzicht, waarmede deze keurverzameling is bijeengebracht, welke geen waarlijk belangstellende ongezien mag laten. Verscheidene kunstenaars zijn hier op hun best vertegenwoordigd. Slechts van sommige zou men of een vollediger, of een beter keuze hebben gewenscht, zooals van Breitner, Witsen, Poggenbeek, van Looy, Tholen, Suze Bisschop, Coba Ritsema. Doch hier kunnen verschillende factoren zich hebben doen gelden: allicht de beperkte plaatsruimte, wellicht ook de onmogelijkheid, om over zekere werken de beschikking te verkrijgen, ofwel het oogmerk, om liever niet het overbekende, maar bij voorkeur het bijzondere, meer exceptioneele of oudere uit eenig oeuvre te laten zien. Van Jan Veth bleef al het voornaamste onbereikbaar door de gelijktijdigheid van de imposante herdenkingstentoonstelling, in Den Haag aan hem gewijd. Toch vindt men ook hier van hem nog eenige stukken, die er mogen zijn. Twee fijne, bescheiden artiesten, van wier werk zoo uiterst weinig in ruimer kring bekend is, temidden van hun vermaarder tijdgenooten te ontmoeten, is daarentegen een ware verrassing: Meiners met zijn beschaafde, innige portretopvatting en stillevensbehandeling, van Rappard met zijn aan Van Gogh verwant sentiment. De sympathieke schilderes Wally Moes vermocht als koloriste zelden zoo hoog te reiken als in haar teeder-lichtvol werk „Moeders geluk”, dat hier aanwezig is. De nadere kennismaking met Van der Waay en Witkamp leidt eerder tot meer, dan minder waardeering. Bastert's Timmermanswerf heeft een zoo fijne stemming, een zoo delicate grijsheid van toon in lucht en boomengroen, als door dezen schilder in later tijd minder vaak over zijn landschappen werd gespreid en die hier, niet onwaarschijnlijk, mede aan den invloed van zijn vriend Poggenbeek zijn toe te schrijven. De Antwerpenaar Van Beever treft en interesseert met zijn minutieus gesoigneerde, kleurvol-intieme schildering. Monnickendam's artistiek verleden, met de daarin heerschende picturale ingetogenheid en evenwichtigheid, boeit ons stellig niet minder dan zijn latere, luidruchtige uitbundigheid. Van Karsen vindt men een uitgezochte collectie stemmingsvertolkingen, meestal door de stilte, de